

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1945	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17) 1 Μαΐου 2016 (θ. λειτουργία)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ Χριστὸς «ἐν τῷ κόσμῳ»

«Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω» (Ἰω. 1,10)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. **Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο**, τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, εἶνε τὸ ἀνώτερο, φιλοσοφικώτερο καὶ θεολογικώτερο, ἀπ' ὅλα τὰ εὐαγγέλια τοῦ ἔτους. Πολλὰ ἔχουν γραφῆ καὶ πολλοὶ θέλησαν νὰ ἐμβαθύνουν σ' αὐτό, πού εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου. Σύμβολο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἶνε ὁ **ἀετός**· διότι ὅπως ὁ ἀετός φθάνει σὲ ὕψη μεγάλα κι ἀπὸ 'κεῖ κατοπτρεύει ὅλα, ἔτσι καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς σήμερα φθάνει σὲ ἰλιγγιώδη ὕψη, **ἄφθαστα ὕψη**.

***

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος», λέει, «καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. 1,1). Πόσες λέξεις εἶνε; Λίγες. Καὶ ὅμως κλείνουν ἕναν ὠκεανὸ νοημάτων, πού συσσωρεύονται μέσα σ' αὐτές. Τί μᾶς λέει; Ὑπῆρξε ἐποχὴ πού δὲν ὑπῆρχε τίποτα, δὲν ὑπῆρχε κόσμος· οὔτε γῆ, οὔτε ἥλιος, οὔτε ἄστρα, οὔτε γαλαξίες. Ὅλα αὐτὰ πού βλέπουμε εἶνε κτίσματα, ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος. Εἶνε δὲ καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο ὅτι θὰ ἔρθῃ μιὰ μέρα πού καὶ ὁ ἥλιος θὰ σβῆσῃ καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν. Κάθε πεπερασμένο ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος. Ἄλλ' ἐνῶ γιὰ κάθε πλάσμα ὑπάρχει χρόνος δημιουργίας του, γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ὑπάρχει· δὲν ὑπῆρξε χρόνος, οὔτε μιὰ στιγμή, πού νὰ μὴν ὑπῆρχε ὡς Θεός. **Ὁ Χριστὸς ὑπάρχει ἀνέκαθεν**.

Αὐτὰ τὰ λόγια, «ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος», εἶνε ὁ τάφος τῶν αἰρετικῶν χιλιαστῶν. Διότι στὸ ῥητὸ αὐτὸ κηρύσσεται ἀναφανδόν, φανερά, ἡ θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός**.

«Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰ.ἀ. 1,3). **Αὐτὸς εἶνε ὁ δημιουργὸς πάντων**, καὶ ὡς δημιουργὸς εἶνε Θεός. Ὅλα δηλαδὴ αὐτὰ πού ὑπάρχουν, ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλύτερα, ἔγιναν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἕνα κουκκί

τῆς ἄμμου πού σαλεύει τὸ κύμα, ἕνα σκουλήκι πού κυλιέται μέσ' στὸ βόρβορο, ἕνα πουλάκι πού κελαϊδᾷ στὸ δάσος, ἕνα ἀρνάκι πού βόσκει στὸ λιβάδι· ἀλλὰ καὶ τὰ ποτάμια, καὶ οἱ λίμνες, καὶ οἱ θάλασσες, καὶ οἱ ὠκεανοί· ἀλλὰ καὶ τὰ ἄστρα καὶ ὅλα τὰ οὐράνια σώματα, ὅλα, ἂν τὰ ρωτούσαμε «Ποιὸς σᾶς ἔκανε;» καὶ μποροῦσαν ν' ἀπαντήσουν, θὰ μᾶς ἔλεγαν τὸ ἴδιο. Ὅπως στὴ βᾶσι κάθε ἀγάλματος εἶνε γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ γλύπτου, ἔτσι ὅλα αὐτὰ τὰ μεγαλουργήματα θὰ μᾶς ἀπαντοῦσαν· Ἐκεῖνος πού μᾶς ἔπλασε εἶνε ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς ὑπάρχει ἀνέκαθεν καὶ **ὀνομάζεται «Λόγος»**. Ὅπως ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ λόγου ἐκφράζει τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου του ἀπεκάλυψε στὸν κόσμον τὶς μεγάλες ἀλήθειες του. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸς εἶνε ἀόρατος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς του ἔγινε ὄρατός. **Ἦρθε στὴ γῆ αὐτὴ καὶ ἔλαβε σὰρκα ἀνθρώπινη**· «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰ.ἀ. 1,14).

Συνέβη ὅμως κάτι περίεργο. «Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν», λέει τὸ εὐαγγέλιο, «καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω» (Ἰ.ἀ. 1,10)· ἐνῶ ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ, **ὁ κόσμος δὲν τὸν ἀνεγνώρισε**. Καὶ πράγματι. Ἄν ἀφαιρέσουμε τοὺς βοσκούς τῆς Βηθλεὲμ πού τὸν προσκύνησαν, μερικοὺς ἀπλοῦς ψαρᾶδες τῆς Γεννησαρὲτ πού τὸν ἀκολούθησαν, μερικὰ ἀθῶα παιδάκια πού τὸν περικύκλωναν, μερικὲς ἀγνὲς γυναῖκες πού τὸν ὑπηρετοῦσαν, ποιοὶ ἀκολούθησαν τὸ Χριστό; οἱ γραμματεῖς, οἱ φαρισαῖοι, οἱ ἱερεῖς, οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ διανοούμενοι, ἡ θεωρουμένη ἀνωτέρα τάξις, ἡ ἰντελιγκέντσια; Αὐτοὶ τὸν σταύρωσαν. Τὸ αἰώνιο δρᾶμα τοῦ Ἑσταυρωμένου, πού τὸ ζῆ μέχρι σήμερα, εἶνε ὅτι **μένει ἄγνωστος**.

—Ἄγνωστος λοιπὸν ὁ Χριστός; Βεβαίως ἄγνωστος. **Σὲ ποιούς εἶνε ἄγνωστος;**

● Εΐνε άγνωστος πρῶτα - πρῶτα **στοὺς Ἰουδαίους**. Σπάνιες εΐνε οἱ περιπτώσεις Ἰουδαίων πού βαπτίσθηκαν καὶ ἔγιναν Χριστιανοί. Οἱ Ἰουδαῖοι, συμπαγῆς πληθυσμὸς 12 ἕως 15 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, μένουν ἀμετακίνητοι στὴ θέσι πού πῆραν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἐξακολουθοῦν νὰ λένε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε, ἀλλὰ τί· θὰ ἔρθῃ. Τὸν περιμένουν ἀκόμα. Δὲν πείσθηκαν, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα καὶ τέρατα πού εΐδαν καὶ βλέπουν.

● Ἄγνωστος ὁ Χριστὸς στοὺς Ἰουδαίους, ἄγνωστος καὶ **στὰ δύο τρίτα (2/3) τῆς ἀνθρωπότητος**: στὴν Κίνα, στὶς Ἰνδίες, στὴν Ἰαπωνία, στὴν Ἀφρική· ἐκτὸς ἀπὸ λίγους Χριστιανούς ὅλοι οἱ ἄλλοι λατρεύουν ἢ τὰ εἰδῶλα ἢ τὸ Κοράνιο ἢ διάφορες μαγεΐες.

● Ἄγνωστος ὁ Χριστὸς στοὺς Ἰουδαίους, ἄγνωστος στὰ 2/3 τῆς ἀνθρωπότητος πού κατοικοῦν τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική, ἄγνωστος ὁμως εΐνε καὶ **στὴν Εὐρώπη**. –Στὴν χριστιανικὴ Εὐρώπη;... Μὴ ἀπορεΐτε, ἄγνωστος εΐνε. Διότι αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ ἡπειρος εΐνε ἐκείνη πού τὸν πρόδωσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, μολονότι ὀνομάζεται χριστιανικὴ. Ὅπως εΐπα καὶ ἄλλοτε, μία καλὴ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας, ἡ Βιλελμίνη (1890-1948), πού παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο κι ἀφωσιώθηκε στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀσθενῶν στὰ νοσοκομεῖα, ἔγραψε ἕνα μικρὸ βιβλίο μὲ θέμα «Ὁ Χριστὸς ὁ μέγας ἄγνωστος» καὶ ἐκεῖ ἀποδεικνύει αὐτὸ πού εΐπαμε· ἀπλῶς ἕνα ὄνομα, μόνο ἕνα ἐπίχρισμα χριστιανικό, ἔχει ἢ Εὐρώπη· κατὰ βάθος ὁ Χριστὸς εΐνε ἄγνωστος στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο. Καὶ ἐρωτᾷ ἡ Βιλελμίνη· Ποιὰ θέσι δίνετε στὸ Χριστό; εΐνε γιὰ σᾶς ὁ πρῶτος, ὁ μοναδικὸς διδάσκαλος, ὁ γλυκὺς ῥαββί; εΐνε γιὰ σᾶς παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σας, παραπάνω ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ σας, παραπάνω ἀπὸ τὸν κυβερνήτη σας, παραπάνω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ κόμματός σας; εΐνε γιὰ σᾶς τὸ Ἰαλφά καὶ τὸ Ὠμέγα, κατέχει τὴν πρώτη θέσι στὴν καρδιά σας;

● Μὴ ἀπατώμεθα, τέλος, καὶ μὴ ψευδῶμεθα· καὶ **σ' αὐτὴ τὴν πατρίδα μας**, τὴν ὀρθόδοξη χώρα πού κάποτε πίστεψε καὶ ἀσπάσθηκε καὶ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο, σήμερα ὁ Χριστὸς εΐνε ἄγνωστος. Μάλιστα. –Καὶ στὴν πατρίδα μας σήμερα ἄγνωστος;... Ἀμφιβάλλετε; Καὶ ὁμως! Ἐὰν ἀπόψε, τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς Ἀναστάσεως, κατέβαινε ἄγγελος καὶ ἄνοιγε τὶς καρδιές μας καὶ ἐρευνοῦσε τὸν συναισθηματικὸ μας κόσμο, πολλὰ πράγματα θὰ εὔρισκε νὰ κατέχουν μέσα μας κεντρικὴ θέσι· ἢ μάνα, τὸ παιδί, ὁ φίλος, γυναῖκες, ἔρωτες, εἰδῶλα, μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐλκύει τὸ ζωηρὸ ἐνδια-

φέρων μας, μένει περιφρονημένος. Πές μου τί σκέπτεσαι τὴ μέρα - τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα, νὰ σοῦ πῶ τί εΐσαι. Ὁ Χριστὸς εΐνε ἔξω ἀπὸ τὴ λογικὴ μας, ἀπὸ τὴν καρδιά μας, ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια μας. **Ἐξόριστος εΐνε ὁ Χριστὸς**. Εΐνε ὁ ἄγνωστος, ὁ μέγας ἄγνωστος. Παρ' ὅλη τὴν ἐπιφανειακὴ γνῶσι, «ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»· ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου εΐνε μία πραγματικότης, ἀδελφοί μου.

Κ' ἐμεῖς πού βρισκόμαστε ἀπόψε ἐδῶ στὸ ναὸ ἃς ἐξετάσουμε· **ποιὰ θέσι κατέχει ὁ Χριστὸς στὴν καρδιά μας**; Εΐνε ὁ πρῶτος; Ὁ πρῶτος πρέπει νὰ εΐνε· παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα, ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ τὴν πατρίδα, ὑπεράνω ὅλων· «ὁ τῶν ἀπάντων βασιλεύς», ὁ πλαστοουργὸς καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός. Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ σημεῖο νὰ ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας, καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴν ἀκούγεται ἀπόψε παρὰ «Παιδί μου, δός μου τὴν καρδιά σου» (Παρ. 23,26). Νὰ δώσουμε τὴν καρδιά μας στὸ Χριστό.

* * *

Τελειώνοντας, ἀγαπητοί μου, σήμερα, τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα, **θὰ σᾶς βάλω ἕνα κανόνα**. Τί κανόνα; Μὴ φανταστῆτε κάτι δύσκολο· θὰ σᾶς ζητήσω κάτι πολὺ εὔκολο. Δὲν σᾶς λέω νὰ σηκώσετε κανένα βουνό, οὔτε τὸ Βίτσι οὔτε τὸ Γράμμο οὔτε τὸν Ὀλυμπο· ζητῶ ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου νὰ σηκώσετε ἕνα πετραδάκι. Σὰν πατέρας σας, πού ἔχω εὐθύνη γιὰ ὅλους ἐσᾶς τὰ πνευματικά μου παιδιά, σᾶς βάζω ἕνα κανόνα. Κι ὅπως ὁ στρατιώτης ἐκτελεῖ τὴ διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ, ὅπως ὁ καλὸς μαθητὴς ἐκτελεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ δασκάλου, κι ὅπως ὁ ἀσθενὴς ἐκτελεῖ τὴν θεραπευτικὴ ἀγωγὴ τοῦ ἱατροῦ, παρακαλῶ κ' ἐσεῖς νὰ μὲ ἀκούσετε. Ποιὸς εΐνε ὁ κανόνας σας;

Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ἐλάχιστοι ἀπὸ σᾶς ἔχουν διαβάσει τὸ Εὐαγγέλιο. Συνιστῶ λοιπὸν σὲ ὅλους σας –πάρτε το ὡς ἐπιταγὴ, ὡς πνευματικὸ ἐπιτίμιο, ὅπως θέλετε πάρτε το–, ἀπὸ σήμερα τὸ βράδυ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, σαράντα ἡμέρες, **νὰ διαβάσετε τὸ Κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιο**, πού εΐνε ὑψίστη φιλοσοφία καὶ θεολογία. Κι ὅταν τὸ διαβάσετε μὲ προσοχή, ὄχι ἀπλῶς ὅπως διαβάζετε μία ἐφημερίδα ἢ ἕνα περιοδικὸ ἢ ἕνα ἐπιστημονικὸ βιβλίο, ἀλλὰ μὲ πίστι καὶ μὲ κατάνυξι, καὶ τὸ τελειώσετε, τότε ὁ Χριστὸς δὲν θὰ εΐνε πλέον γιὰ σᾶς ἄγνωστος· **θὰ εΐνε γνωστός**, πολὺ γνωστός· θὰ εΐνε ὁ φίλος, ὁ πατέρας, ὁ σωτήρας. Καὶ στὸ τέλος, ὅσο δύσπιστοι καὶ ἂν εἴσθε, θ' ἀναγκασθῆτε, μαζί μὲ τὸν δύσπιστο Θωμᾶ, νὰ πῆτε ὅπως κι αὐτὸς «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,28).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**